

Česká republika
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Vojena Güttlera a soudců Františka Duchoně a Ivany Janů o ústavní stížnosti stěžovatele Kolegiální kapituly Všech svatých na Hradě pražském, se sídlem Praha 14 - Hloubětín, Vaňkova 447/6 (původně zastoupeného JUDr. P. Z., advokátem), nyní zastoupeného Mgr. Ondřejem Trnkou, advokátem, se sídlem v Praze, Italská 1219/2, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4969/2008, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 13 Co 47/2008 a proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 13 C 30/2007, u soudů jako účastníků řízení, za vedlejšího účastenství České republiky, Kanceláře prezidenta republiky, za kterou jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Praha 2, Rašínovo nábř. 42, takto:

Řízení se zastavuje.

Odůvodnění:

Ústavní stížností se stěžovatel domáhal s odkazem na porušení čl. 2 odst. 1, čl. 11 odst. 1, čl. 16 odst. 2, čl. 36 odst. 1,2 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4969/2008, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, sp. zn. 13 Co 47/2008, a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. 9. 2007 sp. zn. 13 C 30/2007.

Podáním ze dne 24. 9. 2010, které Ústavní soud obdržel dne 27. 9. 2010, vzal stěžovatel prostřednictvím svého advokáta Mgr. Ondřeje Trnky ústavní stížnost zpět.

Ústavní soud následně obdržel další dvě podání prof. ThDr. V. W., kapitulního děkana stěžovatele (ze dnů 17. 9. 2010 a 30. 9. 2010), ve kterých prof. V. W. v zásadě zpochybňoval provedení tohoto procesního úkonu (zpětvzetí ústavní stížnosti), a dále volbu nového probošta stěžovatele. Stěžovatel (nově) zastoupen Mgr. Ondřejem Trnkou po výzvě Ústavního soudu v zásadě uvedl, že k uvedenému úkonu (zpětvzetí ústavní stížnosti) ze strany stěžovatele není třeba písemného souhlasu Apoštolského stolce a že volba probošta stěžovatele je platná.

Ústavní soud tak byl v souvislosti se zpětvzetím ústavní stížnosti postaven před určité otázky předběžného charakteru, které se v zásadě týkaly výkladu kanonického práva v oblasti správy majetku a ustanovování statutárních orgánů.

Hlavním pramenem kanonického práva v těchto oblastech je Kodex kanonického práva (dále jen "Kodex"). Kodex je v případě Církve římskokatolické součástí tzv. základního dokumentu [§ 10 odst. 2, odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církví a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech); čl. XII. základního dokumentu a přílohy] a jeho obsah je obecně znám [srov. např. obecně bod 106 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 2/06 ze dne 30. 10. 2007]. Stát v procesu registrace v právní rovině akceptoval výslovná jednatelská omezení dopadající na statutární orgány církevních právnických osob [srov. např. čl. VIII, čl. XI. odst. 1 základního dokumentu Církve římskokatolické a příslušné části Kodexu].

Výklad jednotlivých ustanovení Kodexu v mezních či sporných situacích [nyní zejm. c. 1273 § 1, § 2, c. 1292 § 2, c. 1295, c. 1296 aj.] však není v pravomoci orgánů České republiky, soudů obecných ani Ústavního soudu. Uvedené plyne z principu sekulárního státu a ústavně zaručené autonomie církví a náboženských společností [zejm. čl. 2 odst. 1 a čl. 16 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Vznikne-li tedy pochybnost o kanonické platnosti či dovolenosti určitého aktu s možnou relevancí do práva českého, jsou to jediné církevní orgány (církevní soudy, kongregace apod.), které jsou příslušnými v takové věci rozhodovat, přičemž státní orgán

(evidující orgán, soud apod.) předložené autonomní církevní stanovisko již dále nepřezkoumává, toliko akceptuje.

Ústavní soud vyhovuje návrhu na zastavení řízení na základě zpětvzetí ústavní stížnosti, což však nelze vykládat jako příklonění se k určitému - stěžovatelem aktuálně zastávanému - výkladu Kodexu ze strany Ústavního soudu. Problematické otázky sporného rozsahu zmocnění statutárních orgánů církevních právnických osob, resp. řádnosti jiných aktů, mohou být postaveny najisto toliko autoritativním výkladovým stanoviskem či individuálním aktem příslušného církevního orgánu. Tyto informace však nebyly Ústavnímu soudu v řízení předloženy, Ústavní soud o nich z vlastní činnosti nemá povědomí a eventuální přijetí takového aktu nebylo indikováno v dosavadních přípisech stěžovatele, prof. V. W. či Mons. D. D., arcibiskupa pražského, ani do budoucna.

Proto Ústavní soud v souladu s ust. § 77 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, řízení zastavil.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2010

Vojen Güttler, v. r.
předseda I. senátu Ústavního soudu